

mange andre, der have udtalt sig i lignende Retning. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at i Medlemsbladet for kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse, en Forening, som modtager et meget betydeligt Statstilskud og gentagne Gange er anbefalet som en udmærket Forening, blandt andet ogsaa af enkelte af de højtærede Ministre, har man paa det skarpeste udtalt sig mod Pryglene.

Det ærede Medlem for Odsherred (P. Madsen) stemte i Gaar mod Pryglene. Jeg forstaar det saa godt. Det ærede Medlem har nemlig haft rig Lejlighed til at erfare Grundene til, at saa mange Børn gaa til Bunds. I kristelig Forening til vildfarne Børns Redning's Medlemsblads Martsnummer udtaler Forstanderen for Ourø Opdragelseshjem: „I et Sogn i Odsherred lever tre Brødre; Sognets Skam og Plage ere de alle. Snart paa Arbejdsanstalten, snart fri; i sidste Fald drive de tiggende og fulde om fra Gaard til Gaard. Aar slider sig hen efter Aar for disse Menneskevrage, og rundt om paa Gaardene frygtes deres Besøg. Raahed og smudsige Ord og Sange føre de med sig over alt, men Sognet har ikke Raad til stadig at holde dem under Tvang. Deres Vugge stod i samme Sogn, og de ældre kunne fortælle om, hvordan de som Børn sendtes ud af Forældrene paa Tiggeri, medens de hjemme bleve opflaskede med Brændevin. I Nabosognet lever to Drengene under samme Kaar som hine tre. Til for nylig sendtes de ud af Faderen paa Tiggeri og oplærtes rent ud af Moderen til at stjæle. Saa bleve de grebne for en Række Tyverier, deriblandt flere Kirketyverier. Snart vender den yngste tilbage til Hjemmet! Den ældste skal fjernes fra „Hjemmet“, kommer maaske ud i Pleje, „udlejes“, som det den Dag i Dag undertiden hedder i de officielle Skrivelser. *Udlejes!*“ Saa siger Forfatteren, en udmærket Børnehjemsforstander, en kristelig vakt Mand, en Mand, der gennem mange Aar har haft med vildfarne og vanrøgtede Børn at gøre, til Landboerne, og han har selvfølgelig ogsaa sagt det til det ærede Medlem, der stemte sammen med Socialdemokraterne, maaske netop paa Grund af denne Opfordring: „Opsøg Bøllerne i dit eget Sogn, din egen By og tal med dem, eller forhør dig om deres Barndom og ret saa Øje og Tanke mod de nu forsømte og forvildede. Er Bølleverdenen de haabløse Verden, og er Prygl i gunstigste Fald et Afskrækkelsesmiddel, saa er der kun en eneste Vej at gaa; thi Afskrækkelsen virker, og Dæmning

holder kun en Tid, saa bliver ondt værre. — Den eneste Vej, der er at gaa, er denne, *hjælp Børnene!* Og er Bølleverdenen en haabløs Verden, saa ere Børnene en Verden, hvor Haabet aldrig beskæmmes. Ingen Erfaring fæstner sig mere i min Bevidsthed end denne: *Barnet kan altid reddes!* Den eneste Vej, der er at gaa, er denne: Lad intet Menneske i Danmark blive 18 Aar uden at kende til et Hjem eller et mildt hjælpende Samfund; da er Bølle-spørgsmaalet løst fra Grunden af“.

Disse smukke, milde Ord af Børnehjemsforstanderen, Teologen — vedkommende er nemlig Teolog — synes jeg danne en skærende, men smuk Kontrast til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Nykøbing (K. Bjerre), Præsten, der talte i Gaar. Det forekommer mig, at hvad der her er sagt, er saa kristeligt, saa menneskeligt, saa humant, at det egentlig skulde synes overflødigt at sige det i det danske Folketing, at Bølle-spørgsmaalet kun kan løses paa en Maade, nemlig ved at skaffe alle Børn et Hjem. Det ærede Medlem for Randers Landkreds (P. Bjerre) talte i Gaar meget varmt, ja udmærket om Samfundets, navnlig det kristelige Samfunds Ansvar over for de vildfarne Børn og over for dem, som dette Lovforslag tager Sigte paa, Bøllerne, Voldsforbryderne og Sædelighedsforbryderne. Det ærede Medlem for Nykøbing talte ganske anderledes. Det ærede Medlem er en Kirkens Mand, og han talte i Kirkens Navn. Han anførte forskellige Citater, jeg tror ogsaa fra Bibelen. Jeg kunde ved denne Lejlighed have Lyst til at minde om, hvad Jesus sagde ved en bestemt Lejlighed, nemlig da han vilde beskytte den faldne Kvinde mod Mængdens Raseri. Han sagde: Den, som er ren, kaste den første Sten. Er der noget, som trænger til at blive sagt til alle, som have stemt for Pryglene, er det netop dette: Hvem tør kaste den første Sten. Alle vi, som sidde her, eller i alt Fald de fleste af os, have haft et godt Hjem, have faaet en god Opdragelse. Vi have for de flestes Vedkommende ikke kendt til de Fristelser, som ere blevne budte andre. Der er naturligvis enkelte, som have levet under daarlige og triste Vilkaar. Jeg for mit Vedkommende har fristet triste Vilkaar som Barn, og jeg har haft Lejlighed til at se, hvor meget godt og hvor meget smukt der er bukket under, der er gaaet til Grunde som Følge af mangelfuld Opdragelse.

Jeg vil sige til en Del af dem, som have stemt for Prygl, til mange af dem,